HERKES MAĞLUP

NUMAN ALTUĞ ÖKSÜZ

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1866
EDEBÎ ESERLER: 946

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-332-7

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Çizimi: Feyza Ay

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İMAK OFSET BASIM YAYIN SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul - 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Numan Altuğ Öksüz: 1988'de Bursa'da doğdu. Trabzonludur. İlkokulun bir bölümünü Ordu'da okudu. Ardından Samsun'un Bafra ilçesinde okul hayatına devam etti. Pamukkale Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümünden 2011 yılında mezun oldu. Yüksek lisans eğitimini Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalında tamamladı. Hâlen Türkçe öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

Hikâyeleri, denemeleri, incelemeleri *Mahalle Mektebi, Edebice, Türk Dili, Heceöykü, Ayarsız, Aşkar, Söğüt* ve *Edebiyat Daima* dergilerinde yayımlandı.

Yazarın diğer kitapları: *Ellerim Neden Siyah?* (Ötüken Neşriyat, 2019).

İÇİNDEKİLER

DELİRDİĞİM GÜNDEN BERİ DÜNYAYI
BEN YÖNETİYORUM • 11

UYKUDAN ÖNCE • 20

YALNIZLIK KAYBOLUNCA • 25

ŞANSLI FERDİ'NİN MUHTEŞEM SOL AYAĞI • 31

DÜŞ ORTASINDA UZAYAN SARMAŞIK • 41

TÜRK FİLMİ GİBİ • 48

BİTTİ Mİ KAVGALARIN? • 58

EKMEK AĞACI • 65

DÜNYANIN EN İYİ ADAMI VE
DÜNYANIN EN GÜZEL KARPUZLARI • 73

KANDIRA'NIN IŞIKLARI • 81

DİLEK BALONLARI NEREYE DÜŞER? • 89

SARIŞIN • 96

BEKLEMEK • 107

BU YOLLARIN SONU HASRETE ÇIKAR • 113

DELİRDİĞİM GÜNDEN BERİ DÜNYAYI BEN YÖNETİYORUM

Nasıl mı delirdim?
Kıbrıs'taydım. Kan kokusu ömrümde ilk kez duyduğum yosun kokusuna karışıyordu. Adaya adım attığım dakikadan itibaren belirli aralıklarla kusmuştum. Rumların mezalimi akla sığacak gibi değildi. Aklım almadı, aklım taştı. Kundaktaki bebeklerin göğsündeki süngü izlerini, apak alınlarındaki masum güzelliğe saplanan mermi çekirdeklerini hangi akıl alabilirdi ki?

İlk o gün delirdim işte. Kıbrıs'a ayak basışımın on birinci gününde. Tüfeğimi kuma saplayıp dizlerimin üzerine yıkıldım. Savaştan kaçan bir örümcek ile konuşmaya başladım. O da gördüğü manzaradan olacak denize varıp intihar etmek istiyordu. Bu hareketi öyle mantıklıydı ki… Tüfeğimi kumdan söküp kürek yaptım, kendime bir mezar kazmaya giriştim. Örümcek oralı olmadı. O, denize doğru koşuyordu. Ben kazmaya devam ettim. Kazdıkça kumun dibinden bebekler fışkırıyordu.

Bizim mangadan arkadaşlar kollarıma yapışıp mezarın uzağına sürüklediler. Matara matara su döktüler yüzüme. Faydası olmadı, aksine derime dokunan her damlada göçten dönen kuşların gaga izleri beliriyordu. Etlerim parça parça koparılıyordu. Manga Komutanı Trabzonlu Onbaşı Ali Kemal, iki tokat attı. Değişiklik görmeyince tekmeledi, küfür etti. Diğerleri girdi araya, Ali Kemal'i uzaklaştırdılar ama onbaşının öfkesi dinmek bilmiyordu. "Delirmeyecesun ula, delirip kaçmak kolay! Ya ne!" Onbaşıya cevap vermek gücünü bir türlü kendimde bulamıyordum. Sözcükler güneşin acımasız ışıkları altında eriyordu, onları tutup bir araya getiremiyordum.

Ana vatana gönderdiler beni. Bir buçuk yıl ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde tedavi gördüm. Karım Dilek

ŞANSLI FERDİ'NİN MUHTEŞEM SOL AYAĞI

İlkokulda tanıdım ben Ferdi'yi. Sapsarı saçlarının altında iri Gürcü gözleri vardı. Sıra arkadaşımdı, oyun arkadaşımdı. Ünite dergileri mevsimi belirlerken biz hep baharı yaşıyorduk. Hayallerimiz okulun çam ağacı dolu, toprak renkli bahçesine sığmayacak kadar büyüktü ve iki renkliydi: Bordo, mavi.

Okulun bahçesinde, Kasap'ın tarlasında, bulduğumuz her çayırlıkta… Köyün top koşturmadığımız herhangi bir köşesi kalmamıştı. Ferdi'nin raket gibi bir sol ayağı vardı. Topu her daim doksana takardı. İyi anlaşırdık, ara paslarımla beslerdim onu. Şota ile Arçil derdi bize arkadaşlar. İkiz gibiydik.

Alt köylerle yapılan maçlarda köyümüzün abileri bizi de oynatırlardı: "Lan Arçil gel buruya!" Bana her Arçil dediklerinde kendimi Avni Aker'in çimlerinde koşarken hayal eder, Ferdi'yle yapacağımız gol sevinçlerini düşünürdüm ama gerçek şu ki köyün hatta civar köylerin yıldızı Ferdi oluyordu. Ayağına topu her aldığında herkes şimdi ne olacak diye bekliyordu. O da beklentileri boşa çıkarmıyor, müthiş çalımlar atıyor ve sonunda topu kale direği niyetine kullandığımız taşların gölgesinin düştüğü noktaya nişanlıyordu.

Ortaokul yıllarında kaderimizin koruduğu kaleye harika bir gol attık. Nihat Hoca'nın okula gelişi, okul takımını kuruşu, ilçedeki stadyumda maçlara çıkışımız, ilk defa forma giymek ve sırt numarasını dalgalandırarak koşmak… Attığımız bu harika golün asistini yapan Nihat Hoca'ydı. Hem öğretti hem de cesaretlendirdi. Din kültürü öğretmeniydi Nihat Hoca ama okulumuzda senelerdir bulunmayan beden eğitimi öğretmenimiz de olmuştu aynı zamanda.

Nihat Hoca, maçlara gitmek için köyden Fatsa'ya doğru yola düştüğümüzde bambaşka biri olurdu. Hocalığı bir

DÜŞ ORTASINDA UZAYAN SARMAŞIK

Önünde uzanan merdivenleri çıkmak gücünü bulamadı kendisinde, yol uzayacaktı ama olsun. Eğer merdivenleri tırmanıp yolu kısaltmaya kalkarsa nefesi göğsünde toplanacak, o duymak istemediği hırıltılar kulaklarına yürüyecekti. Ellerindeki poşetlerin tonlarca ağırlığı da cabasıydı. Vücuduna eziyet etmek istemeyerek yürümeye devam etti. Az ilerideki mahalle bakkalında mola verip birkaç eksiği tamamlamak fikri içini ısıttı.

Yürümek güzel şeydi, hele bu yaşta. Değneksiz, ağrısız yürümek… Hele hele yürüyebilmek… Kesinlikle bir mucizeydi. İçi hepten ısındı. Keşke bu kadar alışveriş yapmasaydı da daha uzun ve daha rahat adımlayabilseydi.

Güneşin ışıkları azalsa da sıcaklıktan hiçbir şey eksilmiyordu. Bu havalarda çalışmanın ne kadar zor olduğunu düşündü yanından geçen hamallara bakarak. Geçmişte girmediği iş kalmamıştı. Pedalcılık, aşçılık, işçilik, kunduracılık, memurluk… Hayatta kalmanın zorluklarını en iyi bilenlerdendi. Çalışmak zordu, işsizlik daha zor. Ekmek sofra demekti, onsuz karın doymazdı. Taze olmasa da olur, çıkma ekmek de bulunsa kâfidir. Üzüldü hamalların haline, kim bilir bir ekmek kırıntısı için dökülen alın terinin altında ne büyük öyküler gizliydi. Belki bebekleri vardı evde belki de yatalak bir ana… -Kim bilir?-

Bakkalın önüne vardığında ellerinden sarkan poşetlerden utandı. -Ayıp olacak.- Çaresiz girdi içeri, başını öne eğerek. Bakkal, yanındaki kirli sakallı delikanlı ile sohbeti kesti onu görür görmez. Tebessüm edip selamladı. Mercimek, bulgur ve bir de margarin istedi. Siparişleri hazırlanırken poşetlerin parmaklarına bıraktığı izlere bakmaktaydı. Bakkal, istediklerini uzatırken dahi başını yerden

TÜRK FİLMİ GİBİ

Biraz önce benim en sevdiğim şarkıyı söyledi ve bunu bilmeden yaptı: *"Gamzedeyim deva bulmam, garibim bir yuva kurmam…"* Sahnedeki ışıkların çukurlarına batmış, rengi seçilemeyen gözleriyle bizi süzdü öte yandan. Bu şarkının kalbimin kuytularında nasıl yankılandığından bir haberi olsa eminim ağlama nöbetleri geçirir, kendini affettirmek amacıyla türlü çabalara girişirdi çünkü öyle ince düşünceli öyle yufka yüreklidir ki Asuman abla…

Omuzlarının üzerinden şelale gibi akan saçlarını savurup yeni bir şarkıya girdi: *"Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime... "* Bir Müzeyyen Senar bir de o güzel söyler bu nefis besteyi. *"Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime…"* Klarnetimin ucuna takılan elli lirayı müthiş bir çabuklukla cebime indirip soloya başladım. Hafif bir alkış doldu dumanlı karanlığın içine. Üfledim tüm kalbimle…

Masalar ağır ağır boşalırken do ve la'ya basıp ardından saatimi yokladım. İki şarkılık zaman kalmıştı Çorbacı Şakir'e varıp mercimek dolu tabakla buluşmaya. İstek gönderenlerden özür diledi Asuman abla nezaketle. "İnşallah başka sefere değerli misafirler. Son şarkımızı söyleyip bitireceğiz." dedi. Son şarkı: *"Kırılsın Ellerim."* Çok yaman şarkıdır ha! Hele bizim kemancı İsmet bir girer ki bu şarkıya dağılmayan kalmaz. *"Kırılsın ellerim, neye yarıyor? Gençliğim gidiyor tutamıyorum. Tanrım bana vermiş yorgun ayaklar, bahtımın peşinden koşamıyorum."* Asuman abla eliyle son kez işareti yapınca hepimiz bayram törenlerinde tek solukta şiir okuyan çocuklar gibi hızlandık. İlk şarkıda bu kadar istekliydik desem yalan söylemiş olurum. Tüm orkestra son nefesteydik ki zıpkın garson Tavşan Bülent bir peçete daha getirdi. Asuman abla peçeteyi almadı, başını hafifçe oynatarak teşekkür etti karanlığa doğru. Bülent'in yüzü değişti,

BİTTİ Mİ KAVGALARIN?

İlmek

Sağ ayağının altından ırmaklar geçiyordu, sakin ve davetkâr. Atlamak istiyordun, serinlemek, hafif akıntıya kendini bırakmak. Büyüdüğün şehrin topraklarına bereket taşıyan ırmağın sularında sırtüstü yattığın gibi. Sağ ayağın suyun şiddetinden mi titriyordu? Öyle olmadığını biliyordun, korkuyordun. Hani hiçbir şeyden korkmayan, gözünü budaktan sakınmayan sen! Korkuyordun, korkuyorsun. Korku ayağından vücudunun dört bir köşesine ağır ağır yayılıyor. Kalbinin ortasına bir ağ geriliyor. Kalbinin her bir atışı yeni bir ilmek. Her bir ilmekte şimdi ve gelecek. Her bir ilmek keşke ve korku. Her ilmekte şimdi ve mazi.

Sanki güneşi, ayı, ırmakları ve nice dünya varlığını ayağının altından çekip almışlardı. Belki biraz ölüydün ya da birazdan ölebilirdin. Arkandan, önünden seslenen dostlarını duyuyor muydu kulakların? Kımıldamamanı, hareketsiz durmanı söylüyorlardı farklı sözcüklerle ve ağlamaklı. Ne şimdiyi ne de yarını düşünmek aklının işine gelmiyordu. Az sonra ölmek. Yarına noksan başlamak. Bunları ötelemek için geçmişe sığınıyordun. Korkaktın. Korkaksın. Buraya kadarmış mertlik. Eksilene kadar. Ölüme kadarmış. Şimdi o klasik cümlede buldun işte kendini: Gözlerinin önünden akan bir film şeridi. Senin filmin. Kavgalı bir film. Peki, şimdi durdun ya öyle, söylesene bitti mi kavgaların?

Göğüs

Daha doğar doğmaz başlamıştın kavgaya. Annenin göğsünde atılmıştın ilk mücadelene. Canhıraş yapıştırmıştın dudaklarını annenin memelerine. Emdikçe terledin. Yorulmadın. Yanakların doldu, kemiklerin kalın etler bağladı. Doymadın. Dişlerin uzadı keskin. Bıkmadın. Asıldın hınçla. Annenin memelerinden süt değil kan gelir oldu. Her diş

EKMEK AĞACI

Koştular, koştular, koştular… İçindeki duygular, geçmiş ve gelecek, rüyalarını sarsan hasretler hep birlikte hücuma kalkıp büyük bir orduyla Pervin'in uykusuna taarruz ettiler. Bir "hih" sesi dudaklarının iç kısmında sıkışıp kaldı. Aynı anda gözleri korkuyla açıldı. Az karanlık, az ışık… Uyandığını anlayamadı, hâlâ rüyanın içerisinde olduğunu zannetti. Korku filmlerinde defalarca kâbuslardan uyanılan ama kavuşulamayan ve en sonunda meydana gelen o gerçek uyanışı yaşıyor gibiydi. Güneşliği çekilmemiş pencereden içeriye kaçan sokak lambasının ışıklarına gözleri alışınca yavaşça doğruldu.

-Sana bakınca neden hiçbir şey hissedemiyorum? Sence? Bu hissizlik azılı bir düşman. Her gece taş yağdırıyor uykularıma baksana. Bir hıçkırıkla uyanıp sabahı beklemek nasıl bir eziyet bilemezsin. Duyguların var mı ki bileceksin? Nasıl da derin uykun… Top patlasa değil binlerce topun gülleleri yatağa düşse duymazsın! Sen, sen, sen…-

Yastığını sırtına dayayıp ışıkları seyretti bir süre. Gördüğü anlamsız kâbusların bitmesi için neleri kurban edebileceğini hesapladı. Boynundan kıvrılarak göğüslerine inen ter tanelerini parmaklarıyla silip attı. Gözlerinin içi acıyordu. Başını tekrar yastığa koyup uykuya dalmak istiyor ama önceki tecrübelerinden hareketle bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Yorganı açıp bacaklarını yataktan dışarı sallandırdı. Geceliğinin sıyrılan eteğini ve omuz askısını düzeltti.

-Üstünü örteyim de üşüme. Aman aman! Sakın üşüme! Çünkü üşürsen hemen şifayı kaparsın. İlkokul çağındaki çocuklardan farksız olup ilgi beklersin. Hatta doğmamış çocuklarımıza gösteremediğim bütün ilgiyi istersin. Sadece istersin. Sen, sen…-

DÜNYANIN EN İYİ ADAMI VE DÜNYANIN EN GÜZEL KARPUZLARI

"Ağbiler o da beni seviyor, duydunuz mu? O da beni seviyor."

Saddam, çay ocağının kireç duvarlarına, ayakları esnemiş neredeyse çökecek olan iskemlelere, su lekesinin desenlediği çay bardaklarının arasına, Muharrem'in radyosundan yokuş aşağı inen Müslüm Gürses şarkısına, televizyondan şarkıya karışan sevimsiz siyasilerin bed seslerine, içerideki üç beş dalgın kişinin dudaklarında mütemadiyen konuk olan sarma sigaraların dumanına bütün neşesini bırakıverdi. Kimsenin umurunda değildi. *"Saçlarım çileden ağarıvermiş, mutluluk güneşim kararıvermiş…"* diyordu Müslüm Baba en acı notalara basarak. Saddam şarkının aksi yönünde devam etti:

"O da beni seviyor ağbiler. Ağbilerim seviyor, o da seviyor."

Saddam'ın sözlerini işitip çayımdan bir yudum aldıktan sonra hiçbir şey düşünmeden televizyona bakmaya devam ettim. Seçimlere çok az kaldığından gündem yoğundu. Siyasetçiler avaz avaz bağırıp kürsüden kürsüye koşturuyorlardı. Ocakçı Muharrem tepsisiyle önümden geçip Saddam'a bir oralet uzattı, Saddam'ın keyfine ortak oldu:

"Seni sevmeyen ölsün Saddam. Tabii sevecek!"

Saddam ile az çok muhabbeti olan tek kişi Muharrem'di. Saddam'ın söylediklerini dinler, kısa bir sohbete her zaman açık kapı bırakırdı. Konuştular birkaç cümle. Gülüştüler. Muharrem, Saddam'ın gönlünü etmenin verdiği gururla içini rahatlatmış bir şekilde ocağına geri dönerken gözlerimi televizyondan sıyırıp Saddam'a döndüm. Öyle keyifliydi ki onu daha önce bu kadar mutlu görmemiştim. Saddam'ın neşeyle çay ocağının ortasına bıraktığı cümleler birinin onu sevdiğini duyuruyordu. Saddam ne

KANDIRA'NIN IŞIKLARI

1

Babamın berberi Emin abi önlüğü bir matador gibi dalgalandırıp boynuma astığında gözyaşlarımı tutmayı bıraktım. Dişlerim sıkmaktan acıyordu, başımı uzun zaman önüme eğdiğimden boynumda feci bir ağrı vardı çünkü yol boyunca babamın yarım adım arkasında, kafamı yerden kaldırmadan, dişlerimi sıka sıka, onun kırk kere pençelenmiş ayakkabılarına bakarak yürümüştüm. Kaldırdım başımı hafifçe, aynada hem ensemi hem de babamın duygusuz, kaskatı yüzünü gördüm. Gazeteye dalmıştı, dünyadan kopmuş gibiydi. Şu an aklı burada değildi. Bağıra çağıra üzerine atılıp bu sonu hak etmediğimi söylemek ve o gazeteyi parçalarına ayırmak istiyordum. Benim bir günahım yoktu. Yok!

Emin abi göz kırptı bana, ben hallederim dercesine. Herhalde babamın dalgınlığından faydalanacaktı. Burnumu çekip soluğumu hapsettim. Emin abinin sağ gözünün açılıp kapanmasının verdiği sıcaklığa sığındım. Ne kadar kötü bir son olabilir diye düşünüyordum. Emin abi makası ve tarağı kavradı, boştaki eliyle de saçlarımı ıslattı. Umutlanmıştım ama babam saçımı ıslatan fıs sesiyle dünyamıza döndü: "Makineyle Emin!"

Emin abinin gözleri küçüldü, baktım baktım kırpmadı gözünü hiç. Çekmeceyi açıp makineyi aldı, makas ve tarak görünmez oldu. Başımı çok öne eğdim, Emin abi kaldırdı. Tekrar eğdim, Emin abi yine kaldırdı. Makinenin cızırtısı saçlarımı doğrayıp alnımdan başlayarak yollar açıyordu. Tam tepemdeki doğum lekem görünür olmuş, yamuk kafamın sevimsizliği kabak gibi ortaya çıkmıştı. Aynaya baktım, babam yine burada yoktu, gazeteye gömülmüş ve dünyadan ayrılmıştı. Saçlarım ve gözyaşlarım aynı anda yere düşüyordu. Ben bu sonu hak etmemiştim.

DİLEK BALONLARI NEREYE DÜŞER?

Temmuz göçüp giderken nemli esintileri ağustosa emanet etmişti. Antalya'nın yapışkan havası, yürüyen herkesin boğuştuğu sinsi bir düşman gibiydi. Cafer için hele… Aldığı her solukta memleketine duyamadığı hasretin acısını hissetmekle beraber nemden dökülen ter damlalarına küfürler savuruyordu. Hıncını nemden, terden çıkarıyordu.

Nem neyse de memleket… Özlemiyordu, özleyemiyordu. Ekmek yetmiyordu çünkü. Belki biraz anasını göresi vardı, o kadar. Hayal gemisini yüzdüremiyordu denizsiz, gölsüz memleketinde. Varsa yoksa buğday, varsa yoksa kuru toprak… Para lazımdı, zaten okuyamamıştı. İş olmazsa ne yapacaktı? Terleten nemli esintiye sövmeye devam ediyordu. Boş kaldıkça da sağ eliyle başının üstündeki çana vurup bağırıyordu:

"Dondurmaaa! Hakikiiiiii Maraş!"

Maraşlı değildi Cafer. Hiç geçmemişti de oralardan ama Maraş dondurması satmak için Maraşlı olmaya gerek mi vardı? Tezgâhın sahibi de Maraşlı değildi, Serikli idi. Antalya Otogarı'nda tanışmıştı patronuyla. Zengin patronunun otogarda da büfesi vardı. Simit almak için niyetlendiğinde elindeki bozuklukları gören patronu babacan bir tavırla "Bendennnn!" deyip elini itmiş ardından da "Gel bakalım benimle." diyerek onu Konyaaltı'ndaki bu dondurma tezgâhına koyuvermişti. Lakin on üç gündür para vermemişti, komşu büfeden üç öğün tost yeme ve dondurmacının taburesinde konaklama hakkı vardı. Bu haklar zihnindekilere de gönlündekilere de yetmezdi ama utanmaktan söze giremiyordu. Bir kez söze girebilse patronuna gerekenleri söyleyecekti. Dört gündür de uğramamıştı patronu, hele bir gelsin bu sefer dikilecekti karşısına.

"Maraş dondurması buradaaaa! Türkiş ays kırimmmm!"

SARIŞIN

Gök bir mavi bir gri olup dağların ardına bakan kahvedeki yılgınların hayalleri ile oynuyordu. Maviden yana olanlar tam çaylarından tatlı bir yudum alacakken griyi görüp küsüyorlar, griden yana olanlar bir uzun keyif sigarası tellendirecekken daha kibritin alevini dudaklarına yanaştıramadan hüsrana uğruyorlardı.

Sonra sapsarı bir ışık gördü taraftarlar. Usulca yürüyen, eli bavullu bir ışık. Herkes göğü unuttu, göz kalabalığı gördükleri ışığa bütün benlikleri ile odaklanıp nefeslerini tuttu. Işık yürüdü, o yürüdükçe başlar o tarafa döndü. Her adımında bir esnaf kapısının önünde belirdi. Bakkal İbo, Kasap Lokman, Tuhafiyeci Selman, Eczacı Yusuf, Terzi Ömer Enişte, Berber Hüseyin resmî törenlerdeki askerler gibi esas duruşa geçmişlerdi. Işık durdu, mahcup bir hareketle Hüseyin'e yaklaştı. Kahvedekilerin kulakları gözlerinin önüne geçti. Ne fayda, mümkün mü ta orayı duymak? Hüseyin'in dudakları kıpırdadı, işaret parmağı ötede bir yere uzadı. Işık o tarafa devam etti.

Hüseyin kahveye koştu hemen, kalabalığın tasalarını gidermek gibi ulvi bir görevi olduğunun farkında olarak.

Işık, sarışın ışık bir demir kapı önünde durdu, bavulunu yere bırakıp zile bastı. Bekledi, sabırsızca bir daha bastı.

Hüseyin bir sandalye çekip bir cümlelik muhabbeti saatlerce anlatabilecek bir duruşla oturdu. Ömer Enişte hariç esnaf da dükkânlarını bırakmış, büyük sırrın şifresine nail olmak adına kahvedeydi. Hüseyin'in önüne Kahveci Rüstem çayını koydu, herkes hazırdı:

"İrebiş halaya gelmiş."

Kapı açıldı. İhtiyar ama dinç bir kadındı sarışının gördüğü. Hemen sordu: "İrebiş hala mısın sen?" Aşağı yukarı hareket eden kafadan cevabını aldı. "Ben Ela, Ankara'dan geldim. Torununmuşum." Şaşırmıştı İrebiş hala. Kaç yıl

BEKLEMEK

Onlar durmadan, yorulmadan bekliyorlardı. Merdivenlerin soğuk vicdanına yığılarak istisnasız her gün ellerindeki "ADALET!" yazılı pankartı açıyorlardı, adalet sarayının kapısında. Sonra yaklaşıyordu güvenlik memurları, itiyordu onları, dağıtıyordu. Yılmıyorlardı, ertesi sabah mutlaka aynı yerde yani merdivenlerde boy gösteriyorlardı.

Ben bu sahneyi günde iki sefer seyrediyordum. Sabah işe giderken tramvayın kalabalık kokan avucunda sallanırken değiyorlardı ilkin gözlerime, ikinci fasıl ise iş çıkışındaydı. Sahne hep aynıydı, sahne hep kavgalıydı, itişli kakışlıydı…

Aylar geçti, kış mevsiminin ansızın indirdiği kar da onları vazgeçiremedi. Ocakta iyice soğuyan merdivenlerde sayıları hiç azalmadan beklemeye devam ediyorlardı. Günden güne daha da üşüyen, itilen küçük kalabalığa hiçbir gazetede, televizyonda rastlamadım. Her gün tramvayın taraflı camlarından izlediğim bu bekleyişe daha fazla kayıtsız kalamayarak neler olduğunu öğrenmem gerektiğini düşünmeye başladım. Durmadım, bankayı arayıp bugün biraz gecikeceğimi söyleyip beni birkaç saat idare etmesini Nurten abladan rica ettim. "Bir öğlen yemeğine neden olmasın Bünyamin'ciğim?" dedi, sağ olsun. "Olur, abla." dedim ve yine abla dediğim için kırk yaş üstü kırgın kelimelerin muhatabı olarak telefonu kapattım.

Tramvaydan inip üst geçide doğru büzüşerek yürüdüm. Gökyüzünün avuç avuç yeryüzüne bıraktığı beyaz tanelerin sevimliliğinin içinde soğuğu da barındırması paltomun içine daha fazla gömülmeme neden oluyordu. Hava gerçekten çok soğuktu. Kayıp düşmemek için buz tutan basamaklardan direnen adımlarla geçip üst geçidi tükettim.

Kendimi Kemal Tahir'in Mayk Hammer'i gibi hissediyordum. Sanki bir anda sorunu çözecek ve soru işaretlerini dağıtacak bir hafiyeydim. Adalet sarayının dış kapısına yak-

BU YOLLARIN SONU HASRETE ÇIKAR

Sabahın er vaktinde merdivenleri inerken bağrıma bağrıma bir sarsıntı yürüyor. Ah ki ah!

İki elim iki bavul arabaya doğru yürüyorum. Yol uzun, üç bölgeyi aşacağız, on saatte ancak varacağız. Gitmek istemiyorum, ayaklarım da benimle aynı fikirde. Bavulları arabanın bagajına istifleyip direksiyona oturuyorum. Evin kapısını sıkı sıkı kilitliyor annem. Babam da onun ardından omzu ile yoklayarak kilit durumunu test ediyor. Gayet olumlu, kapı açılmadığına göre artık yola çıkabiliriz.

Babam yanıma, annem de arka koltuğa geçiyor. Besmeleler çekiliyor, hayırlı yolculuk temennileri dile getiriliyor Aynalarımı kontrol ediyorum, gömleğimin cebine güneş gözlüğümü iliştiriyorum... Marşa basıyorum, motorun sesi sabahın mahmurluğu içine yayılmaya başlıyor. Gaza dokunuyorum sağ ayağımın ucuyla, gürültüyü arttırıp kuşları uyandırıyorum. Ben ayaktayken onların uykuyla işi ne? Sonra birinci vites ve iki… İstikamet uzaklar! İleri!

Yeni yeni gökyüzünde doğrulmaya başlayan güneşin ışıkları alnımda kırılıp arabanın krem renkli koltuklarının üzerine düşüyor. Mevsim güzel, sarı ışıklar her yana aydınlık dağıtıyor. Yani hava yolculuk yapmaya oldukça müsait sayın seyirciler. Bir aksilik olmazsa ya da babam direksiyona geçip hız kurallarının bir hayli altında seyrederek ilerlemeye gayret etmezse dokuz saate varırız.

Süreyya Hanım döktürmüş. Neredeyse beş çeşit hamur işi görüyorum dikiz aynasında. Şimdi bu çalışmaya yolluk demek ayıp olur. Yolluk dediğin birkaç parça börek ya da poğaçadır. Şu an annemin arka koltukta kurduğu en az on iki kişilik bir misafir grubunu doyuracak muazzam bir sofra. Bir termos da çay. Oh! Yeme de yanında yolculuk yap.